

Amsterdamtraktaten er, som jeg sagde før, selve grundlaget for det europæiske samarbejde ind i det næste århundrede, og dermed er Amsterdamtraktaten også fredens traktat, udviklens traktat og forudsætningen for, at det hele kan hænge sammen. Traktaten er også med sin styrke, når det gælder menneskerettighedernes overholdelse, miljøet, beskæftigelsen, forbrugerpolitikken og åbenheden – hele dette kompleks af de mål, der skal nås, og de krav, vi stiller til hinanden – forudsætningen for, at de nye lande kan komme ind i en kreds, hvor de også befinder sig godt, og hvor de har gennemlevet en moderniserings- og udviklingsproces, der lever op til de moderne krav, vi mennesker og samfundet stiller til hinanden.

Regeringen fremsatte lovforslag om dansk ratifikation af Amsterdamtraktaten den 7. oktober i år, og den 28. maj næste år tager den danske befolkning stilling til traktaten. Fra den danske regerings side arbejdes der – og det gælder os alle – for et dansk ja, for det er helt klart i hele det danske samfunds interesse og i Europas interesse. Jeg har allerede gennemgået de centrale argumenter herfor, men lad mig sammenfatte de afgørende begrundelser for et ja den 28. maj næste år.

Der er tre gode grunde til et ja den 28. maj: For det første er Amsterdamtraktaten nøglen til udvidelsen og forudsætningen for, at den uafvendelige fred, vi alle sammen higer så stærkt efter, også i næste århundrede kan blive så stærk som muligt. For det andet respekterer Amsterdamtraktaten de fire danske forbehold. Det er ikke de andre lande, det er den danske befolkning – og kun den – der afgør fremtiden for de fire danske forbehold. Det har jeg lovet, det har regeringen lovet forud for forhandlingerne om Amsterdamtraktaten, og det holder fortsat. Og endelig er den tredje grund til et ja den 28. maj, at Amsterdamtraktaten ganske enkelt er langt bedre end den eksisterende på en række grundlæggende områder.

Den nye traktat er naturligvis ikke et mål i sig selv. Den er vedtægter for en forening, den er et middel til at nå de mål, vi forfølger, og den er en politisk værktøjskasse. Den indeholder en række redskaber, som kan bruges på de områder, jeg har nævnt: beskæftigelse, miljø- og forbrugerbeskyttelse, nærhed og åbenhed, menneskerettigheder m.v., og de redskaber kan vi bruge til at skabe resultater med i de kommende år.

Som jeg sagde indledningsvis, var 1997 et godt EU-år for Danmark, og 1998 vil blive begyndelsen til noget, der er endnu bedre for både Danmark og vore europæiske naboer og partnere. Vi har muligheden for at skabe et helt og udelte Europa, og vi har muligheden for at skabe et fælles europæisk fremtidsperspektiv i samarbejde, fred og velstand. Men det kræver, at vi selv vil, det kræver, at vi tør, og det kræver, at vi ser chancerne og mulighederne og træffer beslutningerne. Det er jo en forudsætning, at vi selv vælger at samarbejde, ellers er alternativet isolation.

Vi skal have modet til at præge fremtiden, til at være med og til at sætte os spor. Alternativet er et Danmark på sidelinjen i den historisk set mest spændende proces og periode, vi nogen sinde har været i, og i den periode skal Danmark ikke befinde sig på sidelinjen, hverken nu eller fremover.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Statsministeren har givet en omfattende besvarelse af den forespørgsel, der er rejst, og jeg skal indskrænke mig til nogle supplerende betragtninger vedrørende udvidelsesspørgsmålene.

Den danske holdning til udvidelsesspørgsmålet har gennem alle forberedelserne været konstant. Den overordnede rettesnor har hele tiden været ønsket om at undgå nye skillelinjer i Europa, og derfor har vi arbejdet for, at alle ansøgerlande bliver omfattet af udvidelsen, og har ønsket, at alle elementer i udvidelsesprocessen kunne spille sammen på den rette måde.

Det er lykkedes at trække Kommissionen og de andre lande et godt stykke i retning mod de danske synspunkter. Det startede i virkeligheden med, at der var stærke kræfter, der arbejdede for en udvidelse med bare tre lande, men allerede Kommissionens udspil i sommer åbnede mulighed for, at der skulle indledes optagelsesforhandlinger med fem lande: Polen, Ungarn, Tjekkiet, Slovenien og Estland. Det var en glædelig ting i sig selv, at Kommissionen inddrog et baltisk land blandt de lande, der skulle forhandles med fra start, og det var vi tilfredse med fra dansk side og har til stadighed givet udtryk for det synspunkt.

Men selv om Kommissionens forslag altså var et skridt i den rigtige retning, var det efter dansk opfattelse stadig ikke godt nok. Der skulle efter vores vurdering mere til for at skabe et Europa uden skillelinjer, og det betød, at vi indledte et nært samarbejde om dette med Sverige,